

at der for deres Skyld, som nøjes med den borgerlige Vielse, dog bør være nogen Høftidelighed forbunden dermed, og at man desuden nødvendig skal give Slip paa den nu brugelige Formular, der synes særdeles god og passende.

Endvidere er der Spørgsmaalet om den kirkelige Vielse (§ 13). Flertallet — noget anderledes sammensat end foran nævnt — har her kunnet mødes med Forslagsstillerne i Bestemmelsen om, at det stilles frit for Folkekirkens Præster, om de ville kirkelig indvie et Ægtefæls eller ej, uden Pligt til at give Grund for deres Vægring, og uden at denne kan omstødes af deres overordnede. Kun derved løses til fulde Spørgsmaalet om Præstens Stilling over for Vielse af fraktilte o. l. Samtidig foreslaar man (under Nr. 46) at ophæve Frdgng. 30te April 1824 § 14 og dermed alt Sognebaand med Hensyn til kirkelig Vielse. Der ved affæres i saa vidt Udstrækning som muligt Frygten for, at Parterne skulde komme til at „gaa Tiggergang“ for at faa kirkelig Vielse.

Flertallet har fundet det billigt, ligesom i sin Tid ved Loven om Sognebaandsløsning, at de Præster og Lærere, der allerede ere i Embede, ikke rammes af Lovforlaget Regel om, at der ikke maa kræves Betaling for kirkelig Vielse (se Nr. 45). — Endelig har man ogsaa kunnet tiltræde et Forslag (Nr. 46, 2det Stykke) om, at Paabudet om gejstlig Mægling ved Skilsmisser bortfalder. Den vilde jo nemlig — som paatvungen Foranstaltning — være ganske utilraadelig over for dem, der kun havde ladet sig borgerligt vie jfr. Bestemmelsen i Lov 13de April 1851, § 12, og de, der vare kirkeligt viede, vilde alligevel saare let kunne slippe for den ved at fortie deres kirkelige Vielse. — At man foreslaar at ophæve §§ 2—13 i Forordningen 30te April 1824 (se Nr. 47) forstås let ved at sammenholde disse Paragraffer med Lovforlagets Bestemmelser.

Udvalget med Undtagelse af et enkelt Medlem (Klein), der nedenfor vil begrunde sin Særstilling, er enigt i, at naar Myndigheden til at vie Folk lægges i Hænderne

paa Vægsfolk, hvad Ægtefælsforstanderne jo i Reglen ville være, bør man gøre det saa let for dem som muligt at faa at vide, hvilke Betingelser Loven kræver for Indgaaelse af Ægtefæls, og da vore nugældende Regler derom dels ere vanskelige at finde, dels ofte af tvivlsom Hjemmel, dels endelig for en Del forældede, har man — derunder ogsaa de Medlemmer, der mene, at Myndigheden bør henlægges til Øvrigheden — kunnet slutte sig til Forslagsstillerens Tanke om med det samme at søge tilvejebragt en samlet og med de nu raadende Ansuelser stemmende Overfigt over Ægtefælsbetingelserne. Man har ogsaa — naar bortses fra § 1, Nr. 11, hvorom senere — i det væsentlige kunnet slutte sig til Lovforlagets Bestemmelser i saa Henseende, for saa vidt man ikke er enedes om hist og her at mildne de nugældende Krav.

I sidstnævnte Henseende skal man særlig henvise til Ændringsforslagene Nr. 7, hvor man i Henhold til Justitsministerens Udtalelser ved Lovforlagets 1ste Behandling har strøget Bestemmelsen om Bevilling som Betingelse for Ægtefæls mellem Adoptivforældre og Adoptivbørn — Nr. 10, hvor man har frataget den samme Forbring med Hensyn til Ægtefæls mellem dem, der have bedrevet Hov med hinanden, særligt fordi saadan Bevilling dog, saa vidt vides, sjældent eller aldrig nægtes, og fordi det jo ogsaa, naar det først er kommet saa vidt, maa anses for heldigst at Parterne gifte sig med hinanden — og endelig Nr. 18, hvor man har ønsket at komme bort fra den nugældende Form for Forloverattesterne, der kun altfor ofte ere Humbug. Med det sidstnævnte Forslag staa Forslagene under Nr. 25, 26, 36 og 40 i naturlig Forbindelse. For Forslagene under Nr. 25 og 26 taler hverligere Ønsket om saa vidt muligt at indskrænke Antallet af Eder i borgerlige Forhold. Ved Forslaget under Nr. 12 har man søgt at udtrykke den af Justitsministeren hævdede Forstaaelse af den nugældende Regel om dette Punkt.

Tilbage staaer det 3dje Hovedpunkt i Lovforlaget, § 1 Nr. 11 om Indførelsen af tvungne Ægtepagter med frit-